

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Skutky 10:38 (B21) Ježíše z Nazaretu Bůh pomazal Duchem svatým a mocí. Kamkoli přišel, konal dobro a uzdravoval všechny soužené od ďábla, protože Bůh byl s ním.

The Saviour made each work of healing an occasion for implanting divine principles in the mind and soul. This was the purpose of His work. He imparted earthly blessings, that He might incline the hearts of men to receive the gospel of His grace. MH 20.2

MH – Život naplněný pokojem 20.2 Spasitel učinil z každého uzdravení příležitost k tomu, aby do myslí i nitra lidí vštěpoval Boží zásady. To byl smysl Jeho díla. Uděloval pozemské požehnání, aby naklonil srdce lidí ke snadšímu přijetí evangelia Jeho milosti. (srv. ZNP 10.5)

Matouš 4:17 Od té chvíle začal Ježíš hlásat a říkat: “Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království Nebes.”

Jesus saw in every soul one to whom must be given the call to His kingdom. He reached the hearts of the people by going among them as one who desired their good. He sought them in the public streets, in private houses, on the boats, in the synagogue, by the shores of the lake, and at the marriage feast. He met them at their daily vocations, and manifested an interest in their secular affairs. He carried His instruction into the household, bringing families in their own homes under the influence of His divine presence. His strong personal sympathy helped to win hearts. DA 151.2

DA – Touha věků 151.2 Ježíš viděl v každém člověku bytost, kterou je třeba pozvat do nebeského království. Získával si srdce lidí tím, že mezi ně chodil a vždy chtěl jen jejich dobro. Vyhledával je na ulicích, v domech, na lodích, v synagogách, na březích jezera i na svatbě. Setkával se s nimi při jejich každodenní práci a zajímal se o jejich běžné starosti. Přicházel se svým učením do jejich příbytků a celé rodiny mohly ve svých domovech vnímat vliv Jeho božské přítomnosti. Velká míra osobního porozumění Mu pomáhala získávat jejich srdce. (srv. TV 93.2)

All day He toiled, teaching the ignorant, healing the sick, giving sight to the blind, feeding the multitude; and at the eventide or in the early morning, He went away to the sanctuary of the mountains for communion with His Father. Often He passed the entire night in prayer and meditation, returning at daybreak to His work among the people. DA 259.5

DA – Touha věků 259.5 Celé dny učil nevzdělané, uzdravoval nemocné, vracel zrak slepým, sytil zástupy a večer nebo brzy ráno odcházel do svatyně hor, aby měl společenství se svým Otcem. Často se celou noc modlil a rozjímal a za svítání se vracel mezi lidi ke své práci. (srv. TV 161.5)

Throughout His life on earth, Jesus was an earnest and constant worker. He expected much; therefore He attempted much. After He had entered on His ministry, He said, “I must work the works of Him that sent Me, while it is day: the night cometh, when no man can work.” John 9:4. DA 73.1

DA – Touha věků 73.1 Ježíš po celou dobu svého života na zemi svědomitě a vytrvale pracoval. Očekával mnoho, a proto mnoho podstoupil. Na počátku své služby řekl: **Jan 9,4** “Musím konat skutky toho, kdo mne poslal, dokud je den; přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat.” (srv. TV 43.2)

Love for God, zeal for His glory, and love for fallen humanity, brought Jesus to earth to suffer and to die. This was the controlling power of His life. This principle He bids us adopt. DA 329.3

DA – Touha věků 329.3 Láska k Bohu, horlivost pro Jeho slávu a láska k padlému lidstvu přivedla Ježíše na zem, aby zde trpěl a nakonec zemřel. Láska byla hybnou silou v celém Jeho životě. Vybízí nás, abychom tuto zásadu přijali také my. (srv. TV 209.2)

Christ carried out in His life His own divine teachings. His zeal never led Him to become passionate. He manifested consistency without obstinacy, benevolence without weakness, tenderness and sympathy without sentimentalism. He was highly social; yet He possessed a reserved dignity that did not encourage undue familiarity. His temperance never led to bigotry or austerity. He was not conformed to this world; yet He was not indifferent to the wants of the least among men. He was awake to the needs of all. —Manuscript 132, 1902. Ev 636.1

Ev – Evangelizace 636.1 Co Kristus učil, to sám také žil. Jeho horlivost ho nikdy nevedla k nezdravému vzplanutí. Projevoval důslednost bez tvrdohlavosti, dobrotivost bez slabošství, něhu a soucit bez sentimentalismu. Byl velmi společenský, přesto v sobě měl důstojnost, která odrazovala od nepřiměřené důvěrnosti. Jeho ukázněnost nikdy nevedla k fanatismu nebo strohosti. Nepřízpůsobil se tomuto světu, přesto mu nebyly lhostejné potřeby i těch nejobyčejnějších lidí. Byl vnímavý k potřebám všech." - Rukopis 132, 1902.

Every soul was precious in His eyes. While He ever bore Himself with divine dignity, He bowed with the tenderest regard to every member of the family of God. In all men He saw fallen souls whom it was His mission to save. SC 12.1

SC – Cesta ke Kristu 12.1 V Jeho očích byl každý člověk vzácný. Ačkoli se stále choval s božskou důstojností, skláněl se s největší něhou ke každému členu Boží rodiny. V každém člověku viděl ztraceného hříšníka, jehož přišel zachránit. (srv. CK 9.3)

Jesus sat as an honored guest at the table of the publicans, by His sympathy and social kindness showing that He recognized the dignity of humanity; and men longed to become worthy of His confidence. Upon their thirsty hearts His words fell with blessed, life-giving power. New impulses were awakened, and the possibility of a new life opened to these outcasts of society. DA 274.2

DA – Touha věků 274.2 Ježíš seděl u stolu celníků na čestném místě. Svou účastí a laskavostí ukázal, že uznává lidskou důstojnost, a lidé se toužili stát hodnými Jeho důvěry. Jeho slova na jejich vyprahlá srdce působila životodárnou mocí a byla pro ně požehnáním. Probudila v těchto vyděděncích společnosti nové pohnutky a otevřela jim možnost nového života. (srv. TV 171.4)

He passed by no human being as worthless, but sought to apply the saving remedy to every soul. In whatever company He found Himself, He presented a lesson that was appropriate to the time and the circumstances. He sought to inspire with hope the most rough and unpromising, setting before them the assurance that they might become blameless and harmless, attaining such a character as would make them manifest as the children of God. Often He met those who had drifted under Satan's control, and who had no power to break from his snare. To such a one, discouraged, sick, tempted, and fallen, Jesus would speak words of tenderest pity, words that were needed and could be understood. Others He met who were fighting a hand-to-hand battle with the adversary of souls. These He encouraged to persevere, assuring them that they would win; for angels of God were on their side, and would give them the victory. Those whom He thus helped were convinced that here was One in whom they could trust with perfect confidence. He would not betray the secrets they poured into His sympathizing ear. DA 91.1

DA – Touha věků 91.1 Žádného člověka nepovažoval za bezcenného a všem chtěl přinést spasení. Vždy a všude se snažil být prospěšný a hledal nejvhodnější způsob, jak za daných okolností přivést lidi k poznání. I těm nejzvrácenějším a nejzoufalejším se snažil dát naději a ujišťoval je, že mohou obdržet čistý a bezúhonný charakter a projevovat se jako Boží děti. Často se setkával s lidmi, kteří se dostali pod nadvládu satana a neměli sílu se z ní vymanit. Se soucitem a pochopením potěšoval tyto malomyslné, nemocné, zkoušené a ztracené. Promlouval k nim slovy, která potřebovali slyšet a kterým rozuměli. Setkával se také s těmi, kdo usilovně bojovali s nepřítelem. Povzbuzoval je, aby vytrvali, a ujišťoval je, že Boží andělé jsou na jejich straně a dovedou je k vítězství. Lidé, kterým takto pomáhal, se přesvědčili, že Mu mohou plně důvěřovat, že s nimi cítí a nevyzradí jejich tajemství. (srv. TV 55.2)

Jesus was the healer of the body as well as of the soul. He was interested in every phase of suffering that came under His notice, and to every sufferer He brought relief, His kind words having a soothing balm. None could say that He had worked a miracle; but virtue—the healing power of love—went out from Him to the sick and distressed. Thus in an unobtrusive way He worked for the people from His very childhood. And this was why, after His public ministry began, so many heard Him gladly. DA 92.1

DA – Touha věků 92.1 Ježíš uzdravoval tělo i nitro. Cítil se všemi trpícími a všem přinášel úlevu. Jeho laskavá slova na ně působila jako hojivý balzám. Nedá se říci, že by tehdy vykonal nějaký zázrak, ale vycházela z Něho uzdravující síla lásky, která pozvedala nemocné a nešťastné. Tímto nenápadným způsobem pomáhal lidem již od dětství. Proto Jej mnozí tak rádi poslouchali, když začal veřejně vystupovat. (srv. TV 55.3)

Yet through childhood, youth, and manhood, Jesus walked alone. In His purity and His faithfulness, He trod the wine press alone, and of the people there was none with Him. He carried the awful weight of responsibility for the salvation of men. He knew that unless there was a decided change in the principles and purposes of the human race, all would be lost. This was the burden of His soul, and none could appreciate the weight that rested upon Him. Filled with intense purpose, He carried out the design of His life that He Himself should be the light of men. DA 92.2

DA – Touha věků 92.1 Ve skutečnosti však byl Ježíš v dětství, mládí i v dospělosti osamělý. Ve své čistotě a věrnosti nesl tíhu zodpovědnosti za spasení světa sám. Z lidí s ním nikdo nebyl a nepomáhal Mu. Věděl, že pokud lidé od základu nezmění své zásady a způsob myšlení, budou všichni ztraceni. Nikdo si neumí představit, jak těžce na Něho toto břemeno doléhalo. Cílevědomě a odhodlaně plnil své poslání být světlem lidí. (srv. TV 55.4)

He walked the earth unrecognized, unconfessed, with but few exceptions, by His creatures. The atmosphere was polluted with sin and curses, in place of the anthem of praise. His lot was poverty and humiliation. As He passed to and fro upon His mission of mercy to relieve the sick, to lift up the depressed, scarce a solitary voice called Him blessed, and the very greatest of the nation passed Him by with disdain. 5BC 1126.8

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1126.8 Až na několik výjimek chodil po zemi nerozpoznán a neuznáván svými stvořeními. Místo oslavného zpěvu bylo ovzduší znečištěné hříchem a prokletími. Jeho údělem byla chudoba a ponížení. Když procházel sem a tam při svém poslání milosrdenství, aby uzdravoval nemocné a pozvedl sklíčené, zřídka kdy Ho nějaký hlas nazval požehnaným. Ti největší z národa Ho míjeli s opovržením.

That which led the Jews to reject the Saviour's work was the highest evidence of His divine character. The greatest significance of His miracles is seen in the fact that they were for the blessing of humanity. The highest evidence that He came from God is that His life revealed the character of God. He did the works and spoke the words of God. Such a life is the greatest of all miracles. DA 406.5

DA – Touha věků 406.5 Vrcholný důkaz Spasitelova božství vedl Židy k zavržení Jeho díla. Hlavní smysl Jeho zázraků spočíval v tom, že přinášely lidem požehnání. Největším důkazem o Jeho božském původu byl Jeho život, ve kterém se zjevoval Boží charakter. Konal Boží skutky a vyslovoval Boží slova. Takový život je největším ze všech zázraků. (srv. TV 259.1)